

FÁBIÁN JUDIT

Arienn alakja

Arienn a szokásos esti zuhanyozás után számítógépe előtt morfondírozott.

– Tizenöt szál haj a kádban... Még elmegy... használ a hajhullás elleni sampon – gondolta. Majdnem bekapcsolta a gépet, ám tekintete a bal oldali szekrényre helyezett kis tükörrre esett.

Nagyot ugrott a székből.

Nem, nem, ez nem lehet... a meleg víz miatt, mi más oka lenne? – képedt el.

Megitta esti teáját a szokásos hidratálás végett, majd ágyba bújt.

Szókésre festett hajú, ovális arcú, középkorú hölgy volt.

Reggel fél hétkor ébredt, mint általában. Megszámolta, hány szál haja hullott ki fésülködés után. Hat. Tényleg egyre jobb! – tűnődött.

Uzsonnáját hamar összedobta. Szalámis kenyér, sajt, chips. Általában a legolcsóbb, leárazott élelmiszereket vásárolta.

Fél nyolckor érkezett a munkahelyére.

Először letette kabátját az első emeleti irodában, majd a felvonóhoz sietett, hogy levigye az uzsonnát az ebédlőben lévő hűtőbe.

Arienn a felvonó bal oldali ajtaja elé lépett, aztán hirtelen hátrébb, majd zavartan a jobb oldali ajtó elé ugrott.

Mi van a combjaimmal? – gondolta. Ezek disznósonkák! – kiáltott fel rémülten.

A felvonó bal oldali ajtajában combjait iszonyatosan vastagnak látta, a jobb oldali sem jelentett vigaszt. Talán pár milliméterrel vékonyabbnak mutatta őket. Voltaképp két vastag comb éktelenkedett a lift kegyetlen tükreiben.

– De torzítanak ezek az ajtók – bosszankodott, majd ide-oda lépegetett a két ajtó közt a lift érkezéséig.

A lift belsejében szintén tükrök. És egy lámpácska. Arienn rémülten mérte végig önmagát: ormótlan lábak, vastag derék. Szemei alatt mély árkok. De nem minden szögből!

Ahogy más irányba fordult, a tükör is megenyhült és teljesen más képet mutatott.

Csinosabb combok, kipihentebb szemek.

Az alagsorban sietve kiszállt a liftből, a szendvicseket a hűtőbe tette, majd újra a lifthez sietett.

FÁBIÁN JUDIT (1978, Nagyvárad) német–angol szakon végezte egyetemi tanulmányait. Versei és prózái váradi napilapban, egri irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Önálló kötete: Edzés kábelben (Éden Művészeti Hálózat – Lícium-Art, 2015).

A földszinten beszállt az egyik munkatársa: független, jóképű férfi.

Arienn ránézett, majd a tükrökre. Kétségbeesetten forgott, bűvölte őket, hátha előnyösebb képet mutatnak alakjáról.

– Jól vagy? – kérdezte zavartan a fiú.

– Ó, tökéletesen! – válaszolta a nő.

Az emeleti női mosdó állandó félhomályba burkolózott. A falakon óriási tükrök sorakoztak.

Arienn sorra megállt mindegyik előtt és az arcát kémlelte. Mint egy óvodás, aki először látja magát. Az egyik puffadtnak mutatta az arcát, a másik simának. Arienn a nyelvét öltögette, a fejét forgatta, s lassan rájött, milyen szögben tökéletes az arca.

Hirtelen huszonöt éves kolléganője jelent meg mellette. Kezében teásbögrével.

Arienn tudta már, milyen irányba tekintsen, hogy szemei alatt ne legyenek feltűnőek a karikák. Fejét felszegte, nyakát oldalra fordította.

– Pokoli hideg volt reggel! – szólította meg Lizi, a munkatársa.

– Aham – válaszolta Arienn, anélkül, hogy megmoccant volna.

– Villamossal jöttél ma is? – kérdezte Lizi, miközben a csészéjét mosta.

– Aham – vetette oda Arienn izzadva.

– Jól vagy, Arienn? – kérdezte furcsa arckifejezéssel Lizi.

– Persze, minden a legnagyobb rendben! – válaszolta Arienn, és óvatosan, olyan lassan, ahogy csak tudott, megfordult, de a tekintetét végig a tükrön tartotta.

– Elaludtad a nyakad! – messziről látszik – nevetett Lizi.

Arienn merev testtartással mosolyogni próbált.

– Huzatot kaptam – felelte bárgyún.

Várta, hogy Lizi minél hamarabb visszamenjen az irodába.

Mindene fájt, egy nyolcvanéves néni testtartásával kullogott vissza íróasztalához.

Gondolatban az íróasztala elhelyezkedését, illetve a fényviszonyokat elemezte.

Ricsi, Kitti, Lizi elvileg nem láthatják sem a ráncait, sem a karikákat a szeme alatt, de Lóci és Árpi jobbról igen!

Fél méterrel arrébb tolta az asztalt.

Talán így jó! – sóhajtott fel.

Munkatársai elképedve figyelték.

Arienn fájó ízületekkel, sajtó térdel, kimerülten, izzadtan ment a vilamoshoz.

El sem hitte, hogy eltelt ez a nap is.

– Csókolom, hogy tetszik lenni? – szólt rá egy ismerős hang a megállóban.

Hédi! A szomszéd tömbházból, a tizenhat éves fruska, ismerte fel Arienn.

– De hiszen tegeződünk, csak egyszerűen szia! – vicsorított mosolygást mímelve Arienn.

– Persze, persze – hebegett Hédi. – Szia... mindig elfelejtem, Arienn né...
– Hédi még időben elharapta a kibuggyanni kívánczó szót.
Kipirult arccal nyomogatta a telefonját.

Arienn el sem hitte, hogy hazaért.

A kádba alig tudott beszállni. Nyaka fáj, lábai remegtek.

Felkente a csodasampont és elnyúlt a habos vízben.

Amikor kiszállt, gondosan számolgatta az elhullajtott hajszálakat.

Ötvennégy.

És fél...

Szóval már töredezik is...

Arienn beesett az ágyba, hajszál-karcolta rémálmai voltak, tükrökkel.

Hajsza

Ricsi felemelte a fejét. Már tizenkilenc órája utazott egyhuzamban a tengerpart felé.

Nagyot nyújtózott. Egyedül volt a hálófülkében, bátran forgolódhatott. Két méter hosszúnak és iszonyatosan terebélyesnek érezte magát, habár tudta, hogy 1,68 magas és nem egy Adonisz. Volt felesége mindig szemére vetette ezt a hiányosságot.

Nem kell senkivel megosztania magánterületét. Ez most a fő, gondolta, és lustán bámult ki az ablakon.

Látszott a tenger. Az utolsó kilométerek a legnehezebbek: tekintetét már a habokba merítette, a vonat viszont az utolsó negyven kilométert az üdülőhelyig, írd és mondd, két óra alatt tette meg.

A férfi írisze a kékségben lubickolt, izmai önkéntelenül rándultak össze a habok láttán. Nem volt jó úszó, ám szerette elengedni magát a vízben.

Szokatlan volt, hogy egyedül utazik, kis bőrönddel. Minden évben négy-öt utazótáskát cipelt, húzott maga után.

– A fél szekrényt elhurcoltatod velem! Aztán összevásárolsz minden szirszart, és egy üzletnyi cuccot hozunk haza! – dohogott sokszor a feleségének.

Aztán a poggyászára nézett és kicsit összezavarodott.

Mi van, ha nem lesz mit felvennie? Van elég trikója, gatyája?

– Á – sóhajtott –, leszárom...

Végre megérkezett. Húszt lejt fizetett egy helyi taxisnak, hogy alig egy kilométert vigye a hotelig, ahol szállást foglalt.

Mihelyst földszinti szobáját megkapta, fáradtan nyúlt el a dupla ágyon. Egyenes, fekete hajszálai egyenként térképezték fel a hepehupa ágyneműt. Hosszú, görbe orrát a párnába túrta, kis lyukat fedezett fel a huzaton, mint vadászkutyája a vakondtúrást.

Hirtelen felriadt és az ágy szélére ült. Egyedül van. Felesége elhagyta. A válás folyamatban. Végre szabad, a hiszti a múlté. Életét úgy irányíthatja, ahogy csak akarja. Szülei mindig óvták ettől a nőtől.

Az utolsó néhány hónap eseményei egyszerre tódultak az agyába.

„Majd megtudod, ki ez a szajha, amikor kizsebel és otthagyi!” – fújta anyja kitartóan. „Így igaz!” – kontrázott rá az apuka. Hangjuk már csak Ricsi emlékezetében visszhangzott.

Aznap este Dönert vacsorázott, fáradt volt, hamar aludni tért.

Hajnalban éktelen káromlás, furcsa kacaj ébresztette. Ó, a szokásos... a tengerparti sirályok! Kotkodácsolnak, káromgatnak, visítottak... Fékevesztett hangzavar vette körül őket.

Minden évben élvezte, ahogy ezek a furcsa madarak ébresztik. Hangos kacajuk visszhangzott a sötét hotelszobában.

A szemben lévő lakatlan hotel volt tanyájuk. Kihúzott nyakkal, büszkén telepedtek rá az elhagyatott betonrengetegre, és egy-egy vasdarab szélén trécseltek.

Ricsi már este kilenckor aludt.

Csodálkozott, hogy a sirályok hangja nem keltette fel a szokásos hajnali időpontban. Nagyon mélyen alhatott.

Reggel kilenckor ébredt. Hatalmasat nyújtózott a jókora ágyon, tusolt, fürdőruhába öltözött és a mólóra indult.

Vidáman vetette le trikóját és rövid gatyáját a lisztszerű homokban.

Napsütés, 28 fok és kellemes fuvallat. Előző nap a vonaton már megnézte az internetes előrejelzést.

Óriási lendülettel gázolt bele a langyos augusztusi habokba.

A parton lévő emberek csak nézték a mosolygó férfi felszabadult úszómozdulatait.

Ricsi hirtelen megállt. Közvetlen a part közelében fehér foltra lett figyelmes. Azaz több foltra, amelyek fel-felbukkantak, majd eltűntek a semmibe.

„Hatalmas sirályok!” – kiáltott fel lelkesen.

A madarak csapatba verődve szeltek a hullámokat a part közelében. Kis halakra vadásztak. Testtömegre nagyobbak voltak, mint egy átlagos Körös-parti sirály. Kaszkadőrökként hanyódtak ide-oda. Ricsi nem akarta szem elől tévesztetni őket, utánuk eredt.

Hirtelen felröppentek. Beljebb repültek, összeverődve, ki tudja, talán morzejelekkel pletykáltak egymással. Ricsi szeme felcsillant, óvatosan, de gyorsan úszott feléjük.

Ismét csak fodrok. A sirályhad odébbállt. Ám egyetlenegy ott maradt. Le-fel szörfözött a késő nyári hullámokon.

Ricsi a nyomába eredt. A sirály mindannyiszor megvárta, majd bizarr kacagással szilajabb hullámot keresett. Egyre beljebb és beljebb.

– De sirály! – kurjantott Ricsi, mint egy kamasz. – Meddig akarsz menni? Bújócskázunk? – kiáltotta.

Óvatosan úszott, hogy ne csapjon zajt, de a madár váratlanul elmerült, és a parttól jóval távolabb jelent meg újra a víz felszínén.

„Látlak, látlak ám!” – bukkant fel Ricsi teste a hívogató hullámokban.

A sirály mókás kedve nem lankadt. Itt alámerült, odébb felbukkant.

A parton gyülekeztek az emberek.

Csak két apró fekete pontot láttak le-fel bucskázni a vízben.

Merültek, megjelentek, felbukkantak, lent és fent... fodrokkal hancúroztak. A tenger tarajai dobálták őket, mint felfújható vár-trambulin a csintalan gyerekeket.

A partról már nem látszottak.

Órák múltán sem.